

СВЕТОСЛАВ СЛАВЧЕВ ДВУБОЙ С КАСАНДРА

chitanka.info

АВАРИЯТА

Тя, разбира се, можеше и да го отмине. Трябваше само да бъде малко по-предпазлив и главно — да излети по правилата, като включи най-напред биоавтоматите към дежурния лоцман. Но така тръгнаха единствено младоците, които току-що бяха дошли от Базата и които много се стараеха. А той познаваше платформата на „Арахис“ като дланта си, беше идвал и отлитал десетки пъти. И да се случи точно на него!

Ферн усети веднага лекия тласък по станцията — малко встрани и вдясно. В следващия миг се пресегна и включи биоавтоматите, после се изви в креслото, превърнат в слух.

Вслушваше се и се ядосваше на себе си. Навярно беше ударил долния десен локатор, друго едва ли можеше да бъде. Но това и заслужаваше заради глупавата си самоувереност! Сега трябваше да се връща, да обяснява на онези от „Арахис“ какво точно е станало и да търпи, снизходителните им усмивки.

Не се чуваше нищо подозрително. Значи тласъкът можеше да бъде от дюзите. Толкова пъти...

Надеждата се появи само за да го излъже. Макар и със закъснение, жълтото око на биоавтомата над екрана трепна и се сви като котешка зеница. После се чу малко острият му глас:

— Навигатор Ферн, имате авария в трети сектор.

Така беше, както предположи отначало — долният десен локатор.

— Слушам те! — каза Ферн. Той продължаваше да седи извит на креслото като с края на очите си следеше жълтата зеница. Първия не беше дал сигнал за тревога и не беше поискал връзка с „Арахис“ — значи все пак беше леко.

— Огъване на локатор три — съобщи Първия. — Установих грешка в показанията му.

Ферн не каза нищо. Разбираше, че сега е важно само едно — да съдържи раздражението си, да изчака и много точно да прецени

нещата. Една авария му беше предостатъчна.

— Пет до шест процента неточни показания — допълни Първия като леко се забави.

И Ферн знаеше защо се забави. Повредата беше на ръба на допустимото, точно от онези повреди, при които Първия можеше и сам да прекрати рейса. Беше претеглил всички рискове и не го направи.

— Имате ли нареждания към мен? — запита окото.

Ферн погледна към екрана, където „Арахис“ бързо се смаляваше, и се поколеба. Да се върне — още можеше. Щеше да изтърпи недомлъвките на лоцманите от „Арахис“, но това не беше особена беда. Лошото бе, че сега там нямаше друга свободна станция и даже и да намереха някоя, проверката на контролните постове щеше непоправимо да се обърка.

А повредата беше малка и то само в единия локатор. Останалите три бяха в ред.

— Нямам нареждания! — реши Ферн. — Следвай трасето!

— Приех, следвам трасето! — отзова се Първия.

И пак се забави едва доловимо. Това не убегна от изостреното внимание на Ферн и той даже се готвеше да запита какво има, но светна страничният екран и се обади Ивар от „Арахис“ да прехвърли връзката с Базата. В следващата минута Ферн вече мислеше за друго — за това, че му предстоят две седмици меридианно време, през които ще се мъкне от пост на пост по трасето и ще се занимава с дребнави проверки. Но такава беше работата на контролните станции и никой не му беше виновен, че се е съгласил да постъпи в Базата.

Окото на Първия светна пак, но доста по-късно — когато станцията беше вече далеч по трасето и бяха проверили два от контролните постове. Ферн тъкмо се канеше да почива и оглеждаше с леко недоверие хипнофона в кабината. Онези от Базата биха могли все пак да си направят труда и да сложат от по-новите хипнофони.

— Навигатор Ферн — каза жълтата зеница. — Имам допълнителни данни за повредите при удара.

— Какво? — учуди се Ферн. Той въобще беше забравил за локатора.

— Допълнителни данни — повтори упорито Първия. — Смятам, че е повреден долният десен сегмент на охлаждащото.

Ферн замря. И светкавично осъзна цялата нелепост и цялата заплаха в положението. Да му го казва сега, когато вече не можеше да си помогне сам! Да бъде принуден да вика Базата и да моли за помощ като последен глупак!

Той пристъпи бързо към екрана и се взря в окото. В отговор на екрана се появи тънка светеща мрежа от паяжинни нишки.

Ферн се наведе и погледът му пробягна по възлите на мрежата. После, без да вдига очи, каза глухо и зло:

— Ти... знаеше още тогава, нали?

— Не. Нямах информация — отговори зеницата и се сви.

— А защо не провери? — продължи все така глухо той. — Защо не провери веднага?

— Не ми наредихте. Наредихте да следвам трасето.

Сега всички въпроси бяха излишни и той го съзнаваше прекалено добре. Времето за въпроси беше минало — то бе тогава, когато Първия се беше леко забавил с отговора. А сега?

Креслото се извъртя към него, следвайки желанието на ръцете му. Ферн пое дъх и седна. После включи допълнителния екран и поиска линията на трасето с разстоянията.

В черната изчислителна ивица на екрана бързо започнаха да се сменят и проблясват цифри. Една от тях се закова и уголеми.

Това беше, той го знаеше и без изчисленията. Четвъртият контролен пост. За да стигне до него трябваше да мине покрай белия гигант от Делта-Орион и обшивката на станцията нямаше да издържи.

Цифрата на екрана се полюляваше, едра и неумолима. Ферн си представи за миг огромното, нажежено до бяло кълбо, което щеше да изпълни с ослепителното си сияние илюминаторите и дългите като змии протуберанси, които опипваха трасето. По слепоочията му изби пот. Така беше загинал Ниланд, вторият навигатор на „Халей“. Повреда в охлаждането, една от тези огнени змии — и товарният кораб на Ниланд се беше превърнал в светец прах. После мълчаха, когато минаваха по тези места.

Ферн се облегна на креслото. Дали да не опита да се промъкне? Но даже и да му се усмихнеше щастие и протуберансите по чудо да го пропуснат, едва ли щеше да се добере по-далеч от петия пост. Повредите в охлаждането бяха между най-коварните повреди, от тях следваха прекъсвания в авалоновите изолации. Тогава Първия щеше да

взема най-невероятни решения и да избира трасета, за които Ферн не бе и сънувал. С един побъркан Първи по безкрайното трасе на Вега-Орион, където всеки миг щеше да зависи от някоя неочаквана и подла приумица на Първия?

Не.

— Връзка с Базата! — каза Ферн.

— Приех, връзка с Базата! — примигна зеницата и по екрана заплаваха неясни ивици.

Сега, след като беше решил да признае поражението си, не му оставаше нищо, освен да чака. Но от това, че вече други щяха да мислят вместо него, не му олекваше. Напротив. Чувствуваше се така, като че го бяха измамили в нещо и като че тази никаква авария, с която се започна, беше само капан, в който той глупаво и ненужно бе влязъл.

И докато мъгливите петна по екрана се избистряха, Ферн отначало тихо, а след това все по-високо даде воля на всичките си насъбрани чувства — към биоавтоматите изобщо и към Първия поспециално, към злополучния час на тръгването и към своето проклето самомнение.

Селена, която се появи на стереоекрана, навярно беше чула нещичко от края, защото киселото ѝ лице се разведри малко и по него се изписа тънка усмивка.

— Сервус, Ферн! — каза тя. — Разбрах. Можеше и да е по-зле, нали?

— Можеше — съгласи се Ферн мрачно. Никак не му се искаше да бъде точно Селена.

— Свържи ме с Първия! — нареди тя. После изви глава — гледаше екраните встрани от себе си. Там Първия докладваше данните, нечут и невидим, но Ферн добре си представяше как го прави — педантично и безмилостно. Неточното излитане от „Арахис“, ударът, втората грешка.

— Лошо! — рече Селена. Тя помисли миг-два като местеше поглед по екраните. — Почакай малко!

И изключи връзката.

„Като наказан курсант!“ — помисли Ферн. Сега се почувствува още по-засегнат. Там решаваха съдбата на станцията, без даже да го допуснат в разговора!

Той стана от креслото и пристъпи към илюминатора. Блендата на кръглия отвор едва доловимо се сви — забеляза неговото присъствие, после отново се разтвори. Вън беше онова, което бе свикнал да вижда: студените, като че изрязани от метал светлини на по-близките звезди и далечни пращинки, разсипани в бездънния мрак. Изглеждаше, че станцията виси неподвижно. Но това чувство беше измамно. Само след час или два меридианно време някоя от металните светлини щеше леко да се измести и да се доближи до ръба на илюминатора.

— Ферн!

Той се обърна. Беше Селена от стереоекрана.

— Извинявай! — каза тя. — Имах причини, за да прекъсна. Според нас, трябва да слезеш на Касандра.

„Според нас!“ — помисли Ферн. Интересно, с кого бе говорила! И интересно що за решение беше това!

— Ти онемя ли? — взря се в него Селена с големите си зелени очи. — На Касандра имаме химиостанция. Трима души и достатъчно биороботи, за да оправят твоето разбито охлаждане!

— Каква Касандра! — възмути се Ферн. — Защо ме пращате на химиостанцията? Та те си имат достатъчно грижи и без мен!

— Трябва да слезеш на Касандра! — повтори Селена и в гласа ѝ звънна една остра нотка. После добави неясно: — А може би и ти ще им бъдеш полезен... в техните грижи.

Ферн вдигна вежди.

— Какво има там?

— Нищо — отвърна Селена бързо. — Те нищо не са казали. А сега ме свържи с Първия, за да получи координатите!

„Тя всъщност не ми отговори!“ — съобразяваше Ферн, докато даваше връзка с Първия. „И странно, как е възможно очите ѝ така да менят цвета си?“

Той беше напълно сигурен, че не случайното пращаха на Касандра.

ПЛАНЕТАТА

От десетина хиляди километра височина Касандра приличаше на пухкава млечнобяла топка. При по-внимателно вглеждане тук-там по тази приятна бяла повърхност можеха да се забележат по-тъмни, добре очертани кръгове. А при още по-внимателно наблюдение се виждаше, че тези кръгове бавно се местят.

Бялото кълбо всъщност не беше планетата, а нейната атмосфера от гъсти водни пари, азот и аргон. Тъмните кръгове бяха урагани. Такива, пред които земните урагани биха изглеждали нежни пролетни полъхвания на вятъра.

Ферн, разбира се, не беше виждал земни урагани, за да ги сравнява. Той само включи резервната памет на биоавтоматите на допълнителния екран и се опита да си представи Касандра с нейната бушуваща атмосфера.

Резултатът не бе много насърчаващ. Самата планета беше гореща, тънката ѝ кора се гърчеше в спазми. По нея никнеха гигантски планински вериги, начупваха се и от раните им бликаха исполински гейзери от кървава лава, пепел и дим. Те се устремяваха нагоре, там, където валяха дъждовете. Защото поройните дъждове, зараждащи се в плътната пелена от водни пари, рядко стигаха повърхността на планетата. Огнената жар ги изпаряваше, преди да докоснат планините и гъстата пара се издигаше със свистене, докато космическият мраз не я превърнеше отново във водни капки и ледени кристали.

В този хаос от пара, вода и лед се зараждаха невъобразими по сила урагани, способни да смажат всяка космическа станция. Затова за химиостанцията бе избрано място в най-долните слоеве на атмосферата, ниско до повърхността, в една сравнително по-спокойна област към полюса. Химиостанцията — голям блестящ пръстен — висеше над непрестанно димящите планини, поддържана от йонните си двигатели.

Ферн гледаше екрана и размисляше. Ако Първия успееше да получи връзка с химиостанцията, можеше да се надява на по-прилично

слизане. Но беше много съмнително. Селена го бе предупредила — Касандра често оставаше откъсната, не помагаша и радиосондите. Без връзка трябваше да разчита на биоавтоматите и на себе си.

Жълтото око над главния екран неочаквано трепна. После угасна.
— Какво има? — вдигна глава Ферн.

Окото пак светна.

— Връзка с Касандра. Прекъсва — обяви Първия.

В екрана заплува мътен облак. След миг-два контурите му се свиха и се появи образ на мъж. Беше към четиридесетгодишен, с издължено умно лице. Той се взря във Ферн за секунда, после отклони поглед и кимна към някого, който не се виждаше на екрана. Изглеждаше като потвърждение на нещо, и на Ферн се стори, че те долу току-що бяха говорили за идването му. Но това не можеше да бъде. Селена не беше успяла да получи връзка с тях.

— Химиостанция Касандра — каза мъжът и се представи: — Навигатор първи клас Иниго Рен.

Очите му бяха с големи, смолисточерни зеници, разширени докрай. Като че тези очи бяха само от зеници, които внимателно оглеждаха Ферн.

— Контролна станция от трасе Вега-Орион — отговори Ферн и също се представи: — Навигатор втори клас Ейлус Ферн.

Той имаше чувството, че някъде е виждал, или най-малко, че е слушал нещо свързано с името Иниго. Но не можеше в момента да си спомни какво, пък и не беше важно.

Мъжът се обърна отново към невидимия зад себе си:

— Марти, виж кой от коридорите е по-спокоен!

Онзи, когото нарекоха Марти, се приближи и се появи на стереоекрана. Беше среден на ръст, по-млад от Иниго. Но това не личеше веднага, защото леката плешивост и наболата рижа брада доста го състаряваха. Имаше сини, открити и весели очи.

— Холмар! — усмихна се той дружелюбно като даже не сметна за нужно да каже презимето си. — Сега ще ви преведем през някое потихичко място! Дайте вашия Първи!

Той се върна към екраните си, а Ферн включи Първия.

— Така е добре — каза Иниго. — При слизането ще загубите връзката, но не се безпокойте! Имате безопасен коридор.

И той, и Холмар бяха приветливи, даже много. Въобще не споменаха и дума за двете задължителни обиколки в орбита според правилата — едни отдавна остарели правила на Базата за слизване на планети с атмосфера. Но Ферн не можеше да се отърве от натрапливото впечатление, че нещо не е в ред. Имаше една особена напрегнатост в поведението и жестовете им и той я долавяше. Усетът на опитен навигатор му я подсказваше и го караше да стои нащрек.

Образът на Иниго избледня и се изгуби — станцията навлизаше в най-горните слоеве на атмосферата. Тя се спускаше откъм осветената страна на планетата и Ферн, който следеше бегло кривите на биоавтоматите-алтиметри, все повече се вглеждаше в илюминаторите.

Едно малко жълто слънце плаваше в мастиленочерното небе. Короната му преливаше от жълто към все по-яркочервено с вишневи отблясъци и се стопяваше в мрака. Долу, точно под станцията, се приближаваше бялата, пухкава обвивка на Касандра. Но тя вече не беше бяла. Там, където я докосваха лъчите на жълтото слънце, ставаше нещо невъобразимо. Избухваше вакханалия от багри, в такива наситени и остри цветове, каквито човек вижда само насън. Огромни сини пламъци цъфтяха и се разпиляваха в оранжеви и кристално жълти искри. Потоци от кръв изведнъж блясваха в златистозелено и виолетово, а фонът от син ставаше теменужен.

Ферн вече не следеше алтиметрите, той гледаше като хипнотизиран как станцията потъва в тази буря от цветове, родени от ледените кристали, водния прах и жълтите лъчи на онова малко слънце.

После изведнъж илюминаторите изсивяха и бързо потъмняха. Слизаха. Ферн почувствува това по отчетливото туптене на кръвта, която нахлу в главата му и по зеленикавото фосфоресциране на главния екран. Първият биоавтомат беше включил гама-зрението, с него се ориентираше при спускане.

Внезапно станцията затрептя. Трептенето се усили, премина в неравни тласъци. Чу се как дюзите засилиха рева си и тласъците разредаха, но не престанаха.

Ферн седеше в креслото, стиснал челюсти. Някъде в мрака — той не знаеше близо или далеч — виеше гигантската си спирала ураган и тези удари бяха само негов нищожен отглас. Но бяха ли верни координатите? За миг му мина през ума странното поведение на онези

долу, Иниго и Холмар, и дъхът му спря. Една неволна — или умишлена? — грешка и никой повече нямаше да чуе за Ейлус Ферн. Той просто щеше да изчезне. Но защо да го правят?

Нищо не се случи. Илюминаторите просветляха, в тях заблъска порой от вода, после спря така внезапно, както беше се появил, и неочаквано на зеления екран израснаха блестящите метални пръстени на химиостанцията. Една стоманена стена се приближи и закри левия илюминатор.

— Навигатор Ферн? — светна окото над екрана още докато кабината се люлееше. — Слязохме на Касандра. Имате ли нареждания към мен?

— Пригответи люка! — нареди Ферн и се изправи.

Досрамя го. Тук го приемаха, погрижиха се и го преведоха по най-сигурния път, за да се усъмни глупаво в нещо, което сам не знаеше какво е!

Той хвърли един последен поглед към екрана и пристъпи до люка на станцията. Масивната врата се плъзна безшумно и се отвори, после се затвори зад гърба му, а люкът се разкри почти веднага. На няколко крачки от него, в началото на тесен коридор стояха двамата — Иниго и Холмар.

Иниго отблизо изглеждаше още по-възрастен и суров. Беше леко прегърбен като повечето високи мъже, с тъмна коса, вече посивяваща по слепоочията. Очите му — с огромните си черни зеници — сега правеха още по-силно впечатление, отколкото там, на екрана на станцията.

Другият, Холмар, беше среден на ръст, по-скоро — нисък. Оредялата му коса беше небрежно разпиляна по главата, рижата брада — небръсната. Въобще от него целия се излъчваше небрежност и доброжелателство. Сините му очи се радваха.

— Сервус, Ферн! — рече той пръв и подаде ръка. — Чудесно е, най-после някой да надникне и при нас! Е, аз съм Холмар Ваарт.

Ръкуваха се, Иниго любезно запитва дали не е имал трудности при слизането, Ферн отговори възможно най-убедително, че всичко е било спокойно.

— Лейта съжалява, но не може да ви посрещне — каза Холмар и понеже Ферн го погледна въпросително, добави: — Жена ми, нашият геохимик.

Заприказваха за новини от Базата и излязоха в големия централен коридор на станцията. Ферн знаеше добре разположението в подобни станции. Те се състояха от два големи концентрични пръстена. Във външния се помещаваха работните кабинни с биоавтоматите, двигателите и площадките за излитане на танкетките-всъдеходи. Във вътрешния бяха личните помещения.

Двамата завиха, поведоха Ферн по свързващия коридор, за да влязат във вътрешния пръстен. Холмар разпитваше за познати от Базата и явно имаше много приятели между навигаторите и конструкторите. Иниго също вметваше по някоя дума. Откак химиостанцията беше слязла тук, те не бяха имали друга връзка с Базата, освен нередовните предавания.

Във вътрешния коридор спряха пред една от вратите.

— Сигурно сте уморен — рече Иниго. — Почивайте, после наминете при мен! Втората кабина вляво. Ще отидем до аварийните биоавтомати и ще помислим за вашия локатор.

— След час. Даже и по-рано! — каза Ферн.

Той махна приветливо с ръка и пристъпи, за да мине през вратата, която безшумно се плъзна пред него, но в последния миг се спря.

— Аз, впрочем, исках... — започна той като се обърна.

И прекъсна на полудума. Защото точно в тази секунда Иниго и Холмар си разменяха един от онези особени погледи, които беше доловил по-рано. Сините очи на Холмар бяха присвити и тревожни, в тях не бе останала и следа от предишната веселост. По лицето на Иниго се бе спуснала сянка.

Ферн се облегна мълчаливо на ръба на откритата врата. Двамата също мълчаха.

— Аз съм ваш гост — каза той бавно, — но желая да зная какво става тук! Защото то може би се отнася и до мен!

Холмар се раздвижи неспокойно, по всичко личеше, че иска да обясни нещо, но Иниго го изпревари:

— Остави на мен, Марти! Сега трябва да намерим Лейта! Където и да е, да се връща веднага!

После се обърна към Ферн.

— Вие сте прав, това се отнася и до вас! Може би — най-много!

Той погледна след Холмар, който забърза по коридора, мина пред Ферн и влезе в кабината.

ВИДЕНИЯТА

— Искате да знаете какво става тук? Добре.

Иниго прекоси кабината и се облегна в дъното, до илюминатора. Зад дебелото бронирано стъкло светеше синкава фосфоресцираща бленда. Тя леко проблесна и започна да променя цвета си в зелен.

Ферн пристъпи, вратата зад гърба му се плъзна и затвори. Легло с хипнофон, стереовизор, две кресла — това той огледа веднага, още докато слушаше първите думи на Иниго. В кабината отдавна никой не беше влизал, във въздуха се носеше тънката тревожна миризма на горен метал и йонизирани газове от дюзите.

— Какво бихте помислили — рече Иниго бавно, — ако ви кажа, че двамата с Марти видяхме вашето идване тук още преди да бяхте тръгнали от „Арахис“?

— Кое... идване?

— Вашето идване тук! — повтори Иниго. — Изцяло. Даже това, как махнахте с ръка преди малко. Събития, които още не бяха станали. И които станаха сега.

Ферн сви вежди и седна подчертано спокойно на едно от двете кресла. Онова, което беше по-далеч от правия Иниго.

— Абсурдно, нали? — кимна Иниго.

Той помълча и каза рязко:

— Но вие не можете да разберете това! Докато не го видите сам. Не една, десетки сцени. И как после всичко се повтаря с отвратителна точност!

— Повтаря се? — вметна предпазливо Ферн. — Искате да кажете... сцени, които предсказват бъдещето?

— Да.

По лицето на Ферн не трепна нито един мускул, той успя да си го наложи. Само помисли, че сега — точно сега! — трябва да бъде изключително внимателен. Беше ясно какво се е случило тук. Откъснати, сами — толкова време. И непрекъснато да съзнават, че от онзи ад се протягат към тях пипалата на урагани!

— Аз не искам от вас да повярвате! — поклати глава Иниго. — То е вън от човешкия разум. Вън от всичко, което знаем и което сме срещали. Просто не може да се повярва. А защо трябваше да ви го казвам?

Той се отмести и опря гръб в илюминатора. Вътре блендата отново проблесна, беше вече матовозелена.

— Искам да ви предупредя. Ако се случи да видите... някоя такава сцена, не предприемайте нищо сам! Това е изключително опасно! За вас самия, за всички ни!

Иниго спря. Цялата му нервна, напрегната фигура сякаш се вслушваше в някакъв недоловим звук. Ферн седеше привидно отпуснат, но сивите му очи следяха всяко негово движение. Това продължи миг-два, после Иниго отново го загледа с огромните си зеници.

— Ние сме почти сигурни, че сцените се появяват най-вече, когато предстои опасност! И всяко ваше действие може да има последици, които въобще не можем да предвидим!

Ферн седеше мълчалив, но нащрек. Беше виждал хора с помътнен разсъдък. Навигатори, които бяха загубили паметта си. Нещастници, които живееха в свои светове, със свои страхове и абсурдни мисли. Но това тук беше друго, много по-неразбираемо. Иниго приличаше и не приличаше на луд. Действуваше разумно, а говореше...

Но навярно и Иниго разбираше, че Ферн не му вярва нито дума. И че не може да му повярва. Затова говореше някак сухо, като че просто излага всеизвестни факти, без да ги тълкува. Само че такива факти не можеше да има.

— Мислите, че е психоза, нали? — каза мрачно Иниго. — От онези... масови психози, масови халюцинации и другите в тоя ред! А вие спомняте ли си, коя е Касандра?

— М-не... — призна изненадан Ферн. — Нещо от историята?

— От древната митология. Омир... Троянската война. Една луда, която предсказвала бъдещето. И предсказала опожаряването на Троя. Как мислите, съвпадение ли е името? Точно с тази планета?

Ферн замълча. Това за името го учуди, но не го смути. Пред себе си имаше болен, нищо друго.

— Не е съвпадение — рече спокойно Иниго. — Тя отначало не се е наричала така, тази планета. Открили я в началото на века, когато се създавала Базата, но никой не посмял да слезе тук, а навярно и не им е било до това... Записали я в планетните каталози с някакъв номер. Тя и сега си е там, с номера си!

— Как така?

— Така. Името Касандра не е официално признато от Базата. Дал го някой си Шелер. И знаете ли къде? Във втората комисия, медицинската. Когато го разпитвали по негово искане.

— Шелер? Като че...

— Не се опитвайте, няма да си спомните! Той е съвсем неизвестен, от някакъв товарен кораб. Имал авария и успял да слезе тук. После се измъкнал някак, колебал се доста време, но все пак се явил пред комисията. Пратили го да почива, разбира се! Но името останало, звучно е. Ка-сан-дра. По-удобно наистина, отколкото някакъв номер!

Ферн чувствуваше, че трябва нещо да каже. Да говори, да се освободи от Иниго. После да издебне минутата, да се вмъкне в своята контролна станция и да вземе връзка с Базата. Това тук беше глупост! Касандра, видения, които се осъществяват... Но щом знаеха опасностите предварително — биха могли да ги избягват!

— Н-да... — каза той предпазливо, — но когато сте знаели, какво следва...

Иниго веднага долови мисълта.

— Защо не сме променяли събитията? Не успяхме. Нито веднъж. Заменяхме се — не аз, а Марти, не той, а Лейта да бъде на мястото, което сме видели! Вършихме даже невъзможното, само за да прекъснем проклетата зависимост!

— И какво?

— Нищо. Винаги идва нещо странично, което не сме предвидили, и резултатът е същият! Един път с такъв опит едва не взривихме станцията! Затова ви предупредих: не правете нищо сам!

Така. Кръгът се беше затворил. Лудостта си беше намерила свое оправдание в някаква неумолима съдба.

— Сцени... — рече Ферн, — а къде виждате такива сцени?

Наистина, чувствуваше и малко любопитство, но през цялото време мислеше как да действа по-нататък.

— Никой не знае предварително! — оживи се Иниго. — Те се появяват изведнъж — в коридорите, кабините... И са като картини от стереовизор, но много особени. Понякога са големи, излизат извън станцията, ние като че сме в тях... Друг път са кристално ясни, малки, човек може да ги вземе в ръка!

— Да ги вземе в ръка? — учуди се Ферн.

— Не, аз погрешно се изразих! Те не могат да се обхванат, защото преминават през всичко! Плават във въздуха, уголемяват се или се смаляват, движат се през стените. И са най-различни. Има даже картини, които въобще не знаем какво са. Навярно са процеси в самата планета...

Нещо се случи. Като че стените на кабината леко се наклониха, после се изправиха. Ферн долови с тялото си трептенето на креслото.

Но Иниго остана спокоен.

— Движим се — каза той. — Сега често се местим.

След това наведе глава и повика тихо:

— Марти! Кой квадрант, Марти?

Почти веднага се чу гласът на Холмар — обаждаше се по комуникатора, вложен в навигаторския жустокор на Иниго.

— Чувам те, Ин. Блокът избра седми.

— Добре, ще погледна.

С неочаквано ловки и пестеливи движения Иниго пресече кабината и седна пред екрана.

— Команден блок! — каза той. — Чуваш ли ме?

— Слушам ви! — отзова се екранът и по него пропълзяха зеленикави искри.

— Избрал си седми квадрант. Покажи!

Екранът се покри с тъмнорвено сияние и Ферн за пръв път видя какво е Касандра. Долу под тях приближаваше едно плато, осветено само от призрачното зарево на близките вулкани.

Ферн беше виждал всякакви планети. Мъртви скали, обрасли в космически скреж. Мълчаливи пустини, изравнени от хилядолетията, спящи под виолетовата светлина на своите слънца. Безгрижни планети-деца с оранжеви езера и кристалносини утрини.

А сега гледаше екрана като хипнотизиран и по гърба му бавно полазиха тръпки. Касандра беше един движещ се ад. В мрачината по платото, пипнешком, като гигантски влечуги, пълзяха реки от лава.

Над тях се силеха облаци от вулканична пепел и дим, раздирани от езиците на невероятно разклонени мълнии. Пламтящите реки се промъкваха през изгорени скали, сливаха се в езера от огън или пропадаха в бездънни пукнатини. На повърхността те светеха в малиновочервено, но някъде се късаха, извиваха се в огромни въртопи и по облациите от черна пепел плаваше ослепително жълто сияние. А над всичко се носеше непрекъснатият трясък на гръмотевиците и тътенът от невидимите, но близки вулкани.

Станцията слизаше. Мина над едно езеро от лава, изви и спря в страни над долина, оградена от пепеливо черни сипеи.

Иниго я разгледа внимателно, после се обърна към Ферн.

— Не можах да довърша. Всъщност второто, за което исках да ви предупредя, е, че навярно ни чакат някои тежки минути. Водният пояс слиза.

— Водният пояс?

— Вижте... — каза търпеливо Иниго като че обясняваше нещо съвсем очевидно, — водният пояс в атмосферата пулсира и понякога ураганите слизат доста ниско. Тогава се местим... — той се усмихна криво — е, не искам да кажа, че бягаме!

Той стана. Заобиколи другото кресло и пристъпи към вратата.

— Време е да тръгвам — каза той. — Тревожа се малко за Лейта, трябва да проверим по геоавтоматите къде е. Сега знаете всичко. Впрочем... — той се забави малко — ще ви попитам нещо. Ако не желаете, не ми отговаряйте!

— Да?

— Дали видяхме вярно с Марти? Най-напред ударихте локатора. После се разправяхте с вашия Първи, че нещо не е проверил. А той ви отговаряше, че сте му наредили да следва трасето. Така ли беше?

Ферн замря. Стори му се, че не е чул добре. Но трезвото съзнание веднага подсказа: беше се издал. Положително се беше издал с някоя непредпазлива дума. Трябваше само да си спомни кога и всичко щеше да дойде на мястото си. Кога?

— Ясно — кимна Иниго.

Вратата се плъзна и разкри.

— Ще ви чакаме. При мен или в командната кабина.

Той излезе и вратата бавно се върна на мястото си.

Трябваше да действа, не биваше да стои нито минута повече. Нещата бяха отишли много далеч. Навярно масова хипноза, халюцинации или дявол знае що. Но това беше вече работа на други. Ако успееше да вземе връзка, щеше да издържи — да показва, че вярва и да чака.

Но и тримата ли бяха така объркани? Марти — във всеки случай. Но може би Лейта знаеше истината и се преструваше?

Щеше да се оправи, беше попадал и в по-тежки положения.

Помисли го и в същия миг, съвсем неочаквано, си припомни своето злополучно тръгване от „Арахис“. Беше излитал десетки пъти от същата платформа. И точно тогава се случи. И точно на него. А ако е трябвало така да стане, за да попадне тук, на Касандра?

Мисълта се появи, но той веднага я пропъди. Случайност. Една безумна случайност го беше довлякла тук и нямаше защо да се двоуми. Всяка загубена минута можеше да бъде от значение.

Вратата се разтвори, той се огледа светкавично и излезе.

Коридорът беше пуст. В равната светлина нямаше никакви сенки, никакво движение. Иниго сигурно беше в кабината си или при Марти.

Той избърза по свързващия коридор, след това излезе във външния пръстен на станцията, покрай дебелия брониран врати, които пазеха площадките за танкетките и входовете за йонните двигатели. Стените леко трептяха — долу под тях пулсираха двигателите, станцията все още слизаше. Това настойчиво трептене проникваше навсякъде, до всяка клетка на тялото, до косата и върха на пръстите. Във въздуха плаваше остра, тръпчива миризма, която автоматите покрай стените ловяха — те пълзяха по ръбовете на коридора и зелените им очи мигаха.

Не беше трудно да намери големия кръгъл люк, за който вън беше заловена неговата контролна станция — той добре го помнеше. Допря ръка до малкото табло, което светеше встрани, и тежката врата, бавно отмествайки се, се скри в стената. Влезе в камерата и вратата също така бавно се плъзна зад него. Оставаше втората врата — тази на станцията, но биоавтоматът малко се забави.

— Биоавтомат Първи, аз съм! — повика Ферн. — Отваряй!

И направи крачка, за да мине.

Но едва не се блъсна в гладката, неподвижна плоскост.

Той стоеше в камерата, пред плътно закритата врата, напълно недоумяващ.

— Първи! — повика пак Ферн. — Чуваш ли ме?

Никой не отговори.

— Чуваш ли ме, Първи! Отвори! — заудря Ферн по безчувствената стомана. В тясната, плътно затворена камера ударите отекваха болезнено в ушите му.

Към недоумението се примеси колебание. Страхът той успя да потисне. Отпусна ръце и се опита да събере мислите си.

Там, пред него, беше бронираната стена. Можеше да я докосне, тя му беше позната до всяка драскотина. Никога не беше ѝ обръщал внимание, така бе свикнал с нея. А сега тя неумолимо и враждебно го отделяше от станцията му.

— Първи! — каза Ферн глухо. Все още се надяваше.

Стената стоеше неподвижна.

Беше нелепо и невероятно. Първия можеше и да не отговори — бе се случвало, контролните автомати го изключваха при повреда. Но люкът беше осигурен, той се разкриваше и отделно, чрез аварийното табло. Следователно...

Мисълта го прониза с цялата си безнадеждност. Едва сега осъзна: нямаше вече станция. Вътре се бе случило нещо изключително и непоправимо, биоавтоматите бяха загинали. А без тях станцията бе останала само онова, което си беше — бездушно кълбо от метал и авалон.

В дълбочината на съзнанието му винаги бе се таила сигурността, че все пак, каквото и да се случи, има едно сигурно убежище за него и за другите. Че би могъл да прибере тримата оттук и да се махнат от тази прокълната планета. Сега всичко се беше изменило и беше ужасяващо просто.

Те не можеха да напуснат Касандра. И той, Ферн, беше единственият разумен между четиримата тук. Единственият, който беше длъжен да търси изход за всички.

А може би не беше така? Може би Иниго бе направил нещо, за да му попречи да вземе връзка с Базата?

Не му се вярваше, но се улови за тази мисъл — все пак някаква надежда. Значи трябваше веднага да намери Иниго и да го убеди.

Предпазливо, внимателно... с цялата настойчивост, на която беше способен. Да го застави, ако е нужно!

Входната врата, онази, през която влезе, се разкри. Той прекрачи в коридора и се спря. Даже не помисли защо, подсказа му го внезапният усет за опасност.

Нещо се беше изменило наоколо. Той още не можеше да определи какво е, но чувствуваше, че е друго. Или че предстои да стане друго. Това беше толкова остро и пълно със заплаха, че той инстинктивно отстъпи и замря, прислонен до стената.

Светлината в коридора продължаваше да е същата — равна и чужда, без сенки. Това продължи миг-два, после от дъното изведнъж се надигна ярко огненожълто сияние. Нямаше откъде да дойде, нямаше защо да дойде! Но светкавично заля пода, премина през стените и те като че се топяха в него беззвучно и бързо.

Ферн забрави всичко. Не знаеше какво вижда, но беше сигурен — виждаше единствено смъртта. Страхът напълни гърдите му, остави го без дъх. Като че тялото му изведнъж стана чуждо и се отдели от него самия.

А сиянието идваше и втренченият поглед на Ферн започна да различава в него някакви неясни контури, после вълни — гъсти и лепкави, светещи от непоносима жар. Те се извиваха и потъваха — все по-бързо. Огромен водовъртеж, който го ослепи и погълна. Заедно с глухия му вик.

След това изведнъж изчезна.

Коридорът беше там и всичко беше отминало. Стените стояха, огрени от спокойната, малко уморителна светлина, която си беше само тяхна.

И тялото му се върна, заедно с чувствата. С горчивината на страха в устата и с острата миризма на горен метал от дюзите, които трептяха под пода. Със студената и равна плоскост на стената, в която се беше прилепил.

Беше жив, вече съзнаваше това. И тук не трябваше да остава. После щеше да размисля, сега още не му стигаха сили.

Постепенно, като че се учеше да ходи, Ферн напрегна мускулите на краката си и пристъпи. Мускулите се подчиниха, ходеше.

Направи няколко крачки като автомат и се олюля, опря се с ръка в стената. Но съзнанието вече беше ясно. Острият пристъп на слабост

беше отминал и оставил само неприятна празнота в стомаха. Разбираше, че се владее и че може да вземе решение. Какво решение? Беше преживял нещо, каквото никога не би могъл да си представи. Абсурдното се беше превърнало в истина и цялото му същество се противеше на това. Но здравият разум и обясненията се бяха сринали.

Иниго беше прав. Трябваше най-напред да намери тримата и да им разкаже.

Поставената цел му върна енергията. Той се стегна и тръгна, като съзнателно пестеше силите си — търсеше най-късия път до командната кабина. Мина по свързващия коридор и зави.

Така, както вървеше, отначало не долови бързите стъпки зад себе си. А когато ги чу, мигновено се извъртя — приведен, готов да посрещне новата опасност.

Но опасност нямаше. Зад него тичаше Иниго. Той не се спря, само забави крачките си и извика:

— В кабината! Къде е Марти?

Холмар излизаше от командната кабина с побеляло лице, вратата зад него зееше. Иниго мина и го издърпа вътре, в същия миг дотича запъхтян и Ферн.

— Опомни се, Марти! — Иниго го сграбчи за рамената и започна да го разтърсва. — Опомни се!

Пусна го, Холмар направи няколко несигурни крачки. Очите му блуждаеха.

— Езеро... от лава... — изхриптя той. — И танкетка... гореше в него!

Тревожното лице на Иниго се вкамени:

— Лейта! Къде е Лейта?

— Тя... — преглътна с мъка Холмар — е тръгнала с танкетка... Тя загива, Ин! Загива! — неочаквано изкрещя той.

С два скока Иниго беше пред големия дъговиден пулт. На главния екран светеха пурпурни петна — участъци от Касандра, а по страничните се появяваха и гаснеха остри контури и мрежи — биоавтоматите проверяваха всички системи на химиостанцията.

— Команден блок! — повика Иниго. — Чуваш ли ме?

— Слушам ви! — отзова се екранът и пурпурните петна изчезнаха. Вместо тях избликнаха зеленикави искри.

— Голямото плато, осми квадрант!

След това изви глава и каза много по-меко:

— Опомни се, Марти! Ще слезем веднага!

Погледът му се плъзна по Ферн и се забави едва доловимо, преди да се върне към екрана.

В погледа имаше неприязън и Ферн я почувствува. Не знаеше защо, но той беше виновният. Случайно или не, но беше донесъл нещастиято тук. С неговото идване беше свързано всичко. Касандра беше предсказала това идване, а сега — смъртта на Лейта. Но каква връзка имаше между тях?

Екранът се покри с тъмночервеното зарево на вулканите, израснаха от дима начупените остриета на зъберите. Когато сярножълтите облаци се разкъсваха, долу започваха да се извиват светещите гръбнаци на реките. А над тях, през пепелта, с ужасяващ грохот слизаха ослепително сини светкавици.

Иниго тихо и бързо даваше нарежданията си и от екрана се обаждаха неясни, монотонни гласове. Това бяха геоавтоматите, разположени на по-сигурните места по платото. Само един от тях можеше да даде сведения за Лейта и Иниго упорито го разпитваше. Но геоавтоматът беше съвсем примитивен, той не каза нищо по-точно, а вероятно и не знаеше. Човекът Лейта бил видян в посока юг-югоизток, с танкетка, преди три часа меридианно време.

Холмар се беше съвзел. Той все още имаше смазан и объркан вид, но явно бе дошъл на себе си — мина и застана до Иниго. Навярно познаваше Голямото плато даже по-добре от Иниго, защото на два пъти допълни нарежданията му.

Ферн също се отърси от вцепенението и чувството за вина. Трябваше да помогне. Не знаеше още как, но беше решен.

Той пристъпи зад гърбовете на двамата и се взря в екрана. Веднага беше ясно — една малка танкетка, залутана в този лабиринт, не можеше да бъде намерена така. Но Иниго и Холмар и не разчитаха на такова чудо, те само търсеха следи, които биха могли да се видят отгоре.

След две-три минути екранът започна да помътнява и спря движението си. Това беше границата на обсега му.

Иниго се изправи бързо, със същите ловки движения.

— Аз слизам, Марти! Ти дай станцията над квадранта и поддържай връзка! Ще я намерим!

Холмар разтърси глава.

— Аз също слизам, Ин!

Това беше лудост. Холмар още отсега не беше на себе си. А и не можеха да оставят станцията само на командния блок.

— Аз ще бъда вторият! — рече Ферн и двамата изведнъж се обърнаха към него. — Холмар, останете, тук е нужен човек! Иначе ние долу ще се блъскаме като слепци!

Иниго присви клепки. Виждаше се как за мигове прави преценката си и как тази преценка натежа към Ферн. Холмар продължаваше да гледа с тъпо упорство, но думите стигнаха до съзнанието му. Тук, в станцията, наистина трябваше човек и той го знаеше добре.

— Имаме гама-танкетки — каза Иниго. — Как сте с тях?

— Отлично — излъга Ферн. Той беше работил с гама-танкетки от този вид, с който Базата снабдяваше химиостанциите за тежки условия, но съвсем не можеше да твърди, че ги познава добре. Сега обаче всичко друго, което би казал, щеше да прозвучи подло. В края на краищата — щеше да се оправи с танкетката, каквато и да е.

Иниго мина покрай Холмар, който все още се колебаеше.

— Ние отиваме, Марти! — каза той. — Връзка през три минути.

ЕЗЕРОТО

В широкия, извит като дъга илюминатор напираше мрак, разкъсван от блясъка на светкавиците. Когато те затихваха, ниско отдолу изплаваше тъмночервено сияние — горещите скали и сипеи на Касандра. Тежки космати кълба от дим се блъскаха в танкетката и отстъпваха, пронизани от острият снопове светлина на прожекторите.

Под илюминатора трептеше инфрачервеният екран. На него се виждаха същите скали и изгорени сипеи, но много ярко, като картина с обърнати светлини и сенки. От екрана се носеше гласът на невидимия Иниго, разговарящ от своята танкетка с геоавтоматите.

— ... определи посоката! Шест-А-бис!

И после:

— ... дай точно отклонението! Седем-А-бис, защо мълчиш?

Танкетката летеше внимателно, слизаше ниско към пукнатините и като жива заобикаляше огнените полета. Ферн разбираше, че това е най-голямата бързина, която би могъл да иска от биоавтоматите, без риск те да пропуснат танкетката на Лейта, но непрестанно го измъчваше чувството, че са закъснели. Може би точно сега там някъде, между нажежените скали умираше една жена, която той никога не бе виждал, но заради която тръгна даже без да се замисли. И в съзнанието му натрапливо се връщаше разговорът с Иниго.

Нямаше халюцинации. Имаше реални предсказания. Невероятни и точни. Те тук бяха видели аварията и идването му на Касандра. Сега — танкетка, горяща в езерото от лава. Танкетката на Лейта. И никой не знаеше каква е странната връзка между тези събития. Но връзка съществуваше и той вече не се съмняваше в нея. Каква?

Ферн седеше в креслото пред илюминатора, слушаше гласа на Иниго, който от другата танкетка разпитваше геоавтоматите, а в душата му се надигаше възмущение. Той не можеше да се примири да бъде сляпа играчка, кукла, определена за някаква неизвестна роля! Той имаше своя воля и никой не можеше да го заставя да постъпва така, а не иначе! И това беше вярно. Можеше сега, в този миг, да поиска

връзка с Иниго, да нареди на танкетката да извие или даже да се върне, да прати всичко по дяволите. И какво оставаше тогава от зловещите предсказания на Касандра? Нищо.

Танкетката слизаше ниско, между скали, от които вдясно тръгваше дълбока пукнатина, губеща се в плътната пелена от дим.

И все пак се колебаеше. Наистина ли беше господар на постъпките си? Наистина ли можеше да прави каквото желае? Например... сега? Можеше ли?

— Биоавтомат Първи! — каза Ферн.

— Слушам ви! — обади се инфрачервеният екран.

— Извий вдясно по този пролом! — и Ферн тикна пръст в екрана. — После ще се върнеш по трасето!

— Нямам информация за отклонението — каза спокойно екранът.

Значи все пак някой се месеше в постъпките му!

— По него! — повиши глас Ферн. — По него! Изпълнявай!

— Приех!

Танкетката леко изви и се понесе над дълбоката пукнатина. Това беше широк пролом в скалите, сравнително тих. Някога тук може би беше текла река от лава, но после тя бе пропаднала някъде и сега от скалите се стичаха само тънки огнени ручейчета. Те пълзяха сред пластове гореща вулканична пепел, проправяха си пътища и изчезваха в облаците дим.

Стените на пролома се издигаха все по-високо и по-високо от двете страни и от тях бавно, като насън, се сриваха в светлината на прожекторите огромни блокове. Теменуженото сияние на светкавиците остана някъде горе.

Тук нямаше нищо особено, просто беше един стар пролом.

Раздразнението му изведнъж стихна. Беше глупаво така да си доказва неща, в които не бе сигурен, а и не се знаеше дали някога щеше да е сигурен. Доказал беше, че определя сам постъпките си, сега трябваше да се връща на трасето и да поднови връзката с Иниго.

И тогава — той даже не можа да схване точно какво стана. Вместо блоковете, които тихо и далеч падаха, с чудовищен гърч се отмести скалистият гребен отдясно.

Острите зъбери се разтвориха и в илюминатора удари ослепителен блясък.

За части от секундата Ферн се сви на креслото, закрил очите си с ръце. Танкетката рязко изви нагоре и го остави без дъх, но по нея бясно забарабаниха късове от скалите. Тя отскачаше, опитваше се да ги отбегне и изглеждаше, че ще успее.

И не успя. Ферн почувствува удара с цялото си тяло, а в мозъка му сякаш се впи противното скърцане на разкъсван метал.

Танкетката замря като ранена и бавно се наклони. Ферн даже не помисли — той знаеше, че това е краят. Сви се още повече и се плъзна от креслото на пода. Чакаше мига, в който щеше да има само една ужасна болка — и повече нищо.

Но болка нямаше.

Волята за живот светкавично се пробуди, той отвори очи и се огледа. Кабината беше в полумрак, трептеше само аварийното осветление. Илюминаторът и екранът бяха закрити от предпазните бленди. Леко наклоненият под се люлееше като при тихо вълнение.

— Пълен нагоре! — каза с дрезгав глас Ферн. Той още не можеше да повярва, че се е отървал.

Но танкетката не помръдна. Екранът едва-едва проблесна и се обади:

— Нарездането невъзможно за изпълнение.

Ферн пропълзя бързо до креслото, хвърли се в него и когато то го обгърна, се почувствува малко по-сигурен.

— Къде е ударът?

— В сектора на двигателите — отговори със забавяне екранът. — Губим енергия.

Ферн се пресегна към командното табло и превключи една от виолетовите бленди. После се взря в илюминатора и затаи дъх.

Долу под него се ширеше кипящо огнено езеро. Десният скалист хребет го нямаше, той се беше разкъсал и потънал в нажежения въртоп, бяха останали да стърчат само острови, но и те бързо се топяха, заливани от лавата. Огромни мехури изскачаха на повърхността и се пукаха във фонтани от искри.

Танкетката висеше над пламъците, обгърната от гъстите облаци дим и пепел, и бавно губеше височина.

Един поглед по табло то беше достатъчен — смазаните дюзи едва удържаха танкетката, но и това нямаше да е задълго. Енергията изтичаше напразно.

Ферн побесня. Чудо беше спасило живота му, то трябваше да продължи, не можеше да не продължи! С отчаяна надежда той подаваше команди на екрана и опитваше да вземе връзка отначало с Иниго, после — с Холмар. Връзка нямаше. Изключи биоавтоматите и се зае сам с командното табло. Усилията му не стигаха до дюзите. Онова, което можеше да се направи, Първия вече го беше направил. Непоправимо ударената танкетка бавно слизаше, нищо не можеше да я спаси.

Ферн гледаше ужаса под себе си, но вместо да се парализира от страх, закипя от злоба. Подлата съдба го беше измамила, не беше го убила веднага, само за да му измисли още по-мъчителна смърт! Това беше подло, три пъти подло!

Съдба?

Мисълта „съдба“ го стъписа. Една танкетка гори в езеро от лава?

Но това значи не е била танкетката на Лейта, а неговата! И не Лейта щеше да загине, а той, Ферн! Ето каква бе връзката на онези видения с идването му на Касандра! Един неизвестен навигатор пристигаше, за да загине.

Сега беше ясно. Предопределение или съдба — нямаше значение какво! — това беше някаква зла воля, която искаше неговата смърт и щеше да я получи.

Но не даром! Щом не можеше да се бори, защото беше хванат като плъх в капан, щом нямаше вече никаква надежда, то му оставаше едно — да се озъби на тази съдба! Това можеше!

И докато танкетката се спускаше все по-ниско и в илюминатора започнаха да пръскат потоци искри от огнените мехури, биоавтоматът слушаше най-невероятните проклетия, които идваха в ума на Ферн. Той проклинаше всичко — и онези глупаци от Базата, които му бяха измислили такъв идиотски курс, и кривата платформа на „Арахис“, и мръсната планетка Касандра. И това не беше безсилие. Той наистина се озъбваше на съдбата — една малка жива прашинка, която щеше да умре, но вече не се боеше.

Нажежените вълни докосваха дъното на танкетката и през разкъсаната броня долиташе заплашителното им бучене. Това беше в секундата, когато усети леко поклащане — като че някой поблъсна танкетката. После още веднъж. По бронята отвън се чу шум — скърцаше метал.

„Потъвам“ — помисли Ферн.

Вътре в кабината нахлу дим, остра миризма на горящ авилен. Навярно лавата вече проникваше през разкъсаните дюзи. Ферн се задави и скочи от креслото.

— Първи! — извика той като се задъхваше. — Затвори дюзите! Екранът мълчеше.

„Той свърши! — мина през ума на Ферн. — Сега ще умра и аз!“

Но отвън отново се чу странныят шум. Нещо стържеше по бронята, после изведнъж танкетката отскочи нагоре толкова рязко, че Ферн се строполи на пода. Издигането продължаваше. Светлината в кабината видимо намаля.

Полузадушен, Ферн допълзя до креслото. Протегна ръка към таблото и с усилие отмести единия край на блендата.

Пред замаяния му поглед се разкри най-фантастичната, но и най-радостна картина, която някога бе виждал — долу под него се люлееше огненото езеро, а неговата танкетка летеше, хваната здраво от дългите стоманени ръце на танкетката на Иниго.

СТАНЦИЯТА

— Трябва да разберем какво точно се е случило! — каза Иниго.

Те стояха пред главния екран на пулта и се мъчеха да намерят някакво обяснение за затворената врата на контролната станция на Ферн. Още от първите им думи Ферн беше разбрал — те не знаеха нищо, нямаха намерение да му пречат и бяха също толкова изненадани, както и самият той.

Беше наистина неприятно — да не могат да влязат в контролната станция. Но това в момента не представляваше заплаха. Имаше друга опасност. Водният пояс слизаше, а с него — и ураганите. На големия страничен екран непрекъснато дежуреше по някой — сега Лейта следеше хидрограмите.

— Команден блок! — каза Холмар. — Опитай да вземеш връзка с контролната станция на навигатор Ферн!

Двете жълти зеници над, главния екран светеха, но екранът мълчеше. По него пръскаха тъмносини искри.

Ферн чакаше, изпълнен с напрежение. Той виждаше, че тримата се стараят да му помогнат, но и добре разбираше, че сега за тях е по-важно друго — водният пояс, който непосредствено ги заплашва. И чийто тъмен образ се извиваше като вълна на екрана пред Лейта.

Ферн, неизвестно защо, си беше представял Лейта като противоположност на Холмар — мургава и рязка. Жена, дошла на Касандра, навярно би трябвало да изглежда така. А Лейта се оказа малка, руса и спокойна — като че двамата с Холмар бяха брат и сестра. Тя още преживяваше злополуката с Ферн и се смяташе за виновна.

Всъщност беше се случило нещо рядко, но не съвсем необикновено. Танкетката ѝ бе попаднала в местност със силно йонизирани газове, биоавтоматите бяха загубили ориентация. Лейта се бе лутала в кръг по едни и същи места, но накрая беше излязла от лабиринта. А Иниго, разбрал от Холмар, че танкетката е намерена, се бе спуснал да търси Ферн. Всичко беше приключило.

И не беше приключило. Невидимото напрежение още висеше във въздуха. Ураганите слизаха, химиостанцията трябваше да избира все по-ниски места. А проклетата контролна станция оставаше здраво вкопчена за химиостанцията, като ненужен и опасен придатък.

Командният блок мълчеше. По виолетовия екран пръскаха искри, после двете жълти зеници се обадиха:

— Навигатор Холмар, станцията не отговаря!

— Покажи я отвън! — нареди Иниго.

Екранът потъмня и на него се изрязаха контурите на голямото кълбо, което просветваше в мрачината с металната си обшивка. По илюминаторите му се люлееха мътночервени отблясъци от нажежените реки долу.

Образът се приближи, като че можеха да го докоснат.

— Долу вдясно — подсказа Ферн.

Камерата започна бавно да оглежда бронята, слезе към огънатия локатор. И тогава и тримата видяха: там тъмнееше голямо обгорено петно с раздърпани краища. В средата то беше нагънато, встрани тръгнаха тънки ивици — като пукнатини в стъкло.

Ферн изтърва едно проклетие и се наведе. Отблизо петното изглеждаше още по-зловещо. Като че неизвестна, но мъчителна болест беше разяла обшивката отвътре.

Сега всичко беше ясно. Още тогава, при разговора с Иниго в кабината, когато химиостанцията беше слязла ниско, се бе случило. Подлата пламтяща Касандра бе убила биоавтоматите. През онази пролука в охлаждането. Като че всичко беше наистина подредено от нечия зла воля, за да се стигне дотук!

— Аз не можех и да помисля... — започна Холмар и тежко се изправи. Иниго мълчеше. Холмар тогава не би могъл да предвиди последиците. И никой не би могъл да ги предвиди.

А Ферн продължаваше да гледа своята изгорена станция и цялото му съзнание се противеше на онова, което виждаше с очите си. То беше там, зад жестоко проядената броня, но той не искаше да си представи картината вътре: мъртвия пулт, широко разтворените слепи зеници на Първия, задушавачката миризма на изгорено.

Не искаше да си го представи, но си го наложи. И реши — трябва да влезе там. Даже и да няма вече никаква надежда — трябваше. Не можеше да остави своята станция така.

— Аварийният люк! — каза Ферн полека.

Камерата се раздвижи, а той веднага помисли: „Каква глупост!“.

Беше наистина лудост. Да се доближи отвън с някоя от танкетките, да излезе от нея и да премине през аварийния люк. Той се управляваше механично с табло, монтирано в бронята, и ако можеше да се спусне от танкетката към таблото...

Здравият разум отхвърли тази мисъл, но после отново се върна към нея. Излишно безразсъдство. Трябваше да се извърши в движение, защото непрестанно се местеха в бягството от ураганите. И никога не беше го вършил. Но ако в танкетката има още някой, който да му помогне?

Иниго сякаш схвана мисълта му.

— Аварийният люк? — рече той. — Защо трябва да рискуваме?

После погледна екрана пред Лейта и отново се обърна към Ферн.

— По-добре идете да почивате, за да можете да смените някого от нас! Боя се, че този път ще имаме неприятности!

Лентата на екрана се беше превърнала в плътен черен пояс.

Ферн се събуди изведнъж, с непогрешимото чувство, че нещо не е в ред. Отвори очи и мигновено в съзнанието му се върна: Иниго, черната лента на екрана пред Лейта, приближаващите урагани.

Не, не беше това. В кабината трептеше равномерната златистозелена светлина, с която беше заспал, хипнофонът напевно бръмчеше.

Той се надигна от леглото-кресло и внимателно се огледа.

Тогава го усети пак — едно неясно поклащане. Всъщност като отклонение беше нищо, но от тези отмествания, които не бяха обичайни.

Не изглеждаше и да е от ураган. Той вече познаваше зловещите разтърсвания, беше ги изпитал докато слизаше на Касандра. Това беше друго.

Изправи се бавно, заслушан във всичко — в дълбокия шум на двигателите, в неясното бръмчене на хипнофона, в собственото си дишане.

И тогава светлината в кабината се промени. Златистозеленото сияние избледня, мина към гълъбовосиньо, след това — към

мъртвовиолетово. Той посегна към таблото над леглото и остана така, с вдигната ръка. Не можа изведнъж да осъзнае онова, което видя, че се появи. То му се стори сянка, която се люлееше над пода. Но сянката се сви и избистри, превърна се в кълбо.

Беше абсурдно, както привидението в коридора. Едно кълбо плаваше над пода, от време на време пулсираше и се разширяваше. В него ставаше нещо.

Ферн гледаше като омагьосан. Можеше да се закълне — там, в кълбото светеха и се въртяха галактики, загиваха отново се раждаха светове. Всичко беше толкова чуждо и нереално, че Ферн стоеше като вкаменен, скован от неизвестното.

„Видение...“ — помисли той. — „Отново...“ — без да смее да помръдне.

Кълбото изведнъж просветля и Ферн видя: вътре бягаше човек. Този човек му беше странно познат, но не можеше да каже кой е, защото го виждаше в гръб. Беше мъж с резки и уверени движения. Той тичаше, после изведнъж се обърна и се прилепи към някаква стена. И Ферн едва тогава разбра — там беше той самият! Един безплътен двойник, изникнал от нищото, който беше толкова жив, че личеше всяка черта от лицето му — тревожно присвитите очи, скулите, стиснатите устни.

Но нямаше време да се вглежда. Кълбото заискри и се разшири, в него се появи нещо друго. Беше лицето на Иниго, но много отблизо. И изразът му беше необикновен — спокоен и отчужден, а очите с големите черни зеници гледаха втренчено през Ферн. Нито един мускул не потрепваше в тази маска.

Иниго бе мъртъв.

Ферн беше загубил способността си да се удивлява или да се страхува. Той просто стоеше и наблюдаваше искрящото кълбо, което се полюляваше над пода във виолетовата светлина.

А кълбото започна да се разширява и в него изплава нов образ. Като че някой виждаше отвисоко част от Касандра — с червеното зарево на хоризонта, планинските гребени и виещите се реки от лава. Над гребените летеше химиостанцията — два огромни блестящи пръстена един в друг. Но нещо се беше случило. Станцията се наклоняваше, издигаше се и се спускаше на тласъци като че се мъчеше да се освободи от нещо. В един миг тя се завъртя около оста си,

въртеше се все по-бързо и на мястото ѝ се появи ярка гълъбово бяла мълния. В следващия миг станцията вече я нямаше. Само късове от нея, просветвайки, потъваха в нощта на Касандра.

Кълбото се разширяваше все повече, планинските зъбери и огнените реки идваха все по-близо, Ферн мина през тях и те изчезнаха. Остана само виолетовото сияние. То бавно се промени в синкаво, после — в зелено.

Кабината беше отново същата, като че нищо не се бе случило.

Ферн облиза устните си и направи крачка. Ето, точно тук беше висяло кълбото!

Той заобиколи това място, макар че там вече нямаше нищо. Вратата се плъзна, разтвори се пред него и той излезе в коридора.

Трябваше да ги намери. Трябваше веднага да ги намери и да им каже! Но колко беше спал? Може би тримата още бяха в командната кабина!

Той закрачи по коридора, зави и забави крачките си. Имаше ли право? Как щеше да обясни какво бе видял?

Мъртвият Иниго? Гибелта на станцията?

А може би всичко беше кошмар? Един кошмар на измъчен човек, който само преди няколко часа бе избегнал смъртта?

После щеше да реши! После, не сега!

Отлагането сне болезненото напрежение, но тревогата остана, дълбоко загнездена в съзнанието му.

С нея той влезе в командната кабина.

Вътре бяха Иниго и Холмар. Прав пред пулта, Иниго разговаряше с командния блок и почукваше с пръст по екрана вдясно. Холмар беше встрани. Той бе разкрил единия илюминатор до половина и се взираше навън.

Иниго се обърна, погледна Ферн и му кимна. На пръв поглед нищо ново не беше се случило, но бръчките по тънкото му лице се бяха умножили и в очите беше слязла умора.

— Бих могъл да сменя някой от вас — каза Ферн. — Не мислите ли?

— Лейта отиде — рече Иниго. — Марти, може би ти?

Холмар не отговори. Той продължаваше да се взира навън.

Ферн пристъпи и седна на второто кресло пред пулта. Сега вече на онзи екран нямаше черна лента, нито пояс. Целият екран беше

черен, пулсираше и се вълнуваше. Беше зловец и жив в заплахата си.

Трябваше да ги предупреди. Щом знаеха опасността предварително, значи можеха да я избегнат! А можеха ли?

Нали той самият бе избегнал смъртта в танкетката? Не, тогава Касандра не беше предсказала смъртта му, а само езерото и горящата танкетка. Нищо повече. Беше оставила възможността за спасението му. И то се бе случило.

А сега изход нямаше. Мъртвият Иниго. Експлозията.

Какво беше казал Иниго?

„Заменяхме се. Не аз, а Марти, не той, а Лейта да бъде на мястото, което сме видели!“

И после:

„Идваше нещо странично. Нещо, което не сме предвидили и резултатът бе винаги същият! Един път с такъв опит едва не взривихме станцията!“

„Взривихме!“ — ето думата, която стоеше закотвена в съзнанието му. Как можеше да им каже! Имаше ли наистина това право?

А минутите вървяха и онази, неизвестната опасност приближаваше — той я чувствуваше. И още нещо чувствуваше — опасността не идваше непосредствено от урагана, колкото и да изглеждаше това странно.

Трябваше да говори. Още сега, в този миг, иначе пак щеше да се разколебае!

Ферн вдигна глава.

— Ин, Марти!

Холмар се обърна. Иниго спря да почуква екрана пред себе си.

— Смятам, че трябва да знаете! — каза Ферн. — Сега, когато се събуждах, видях... — той се запъна, търсеше думи — видях как нашата станция...

В пронизващите очи на Иниго просветна нещо, но то беше повече неприязън, отколкото изненада.

— Видяхте края на станцията ни — каза той. — Нали?

Значи те знаеха! И мълчаха, бяха му дали урок по издръжливост!

— Това съвпада — добави Иниго като продължаваше да го гледа изпитателно. — Имаше ли друго?

— Не.

Ферн излъга, без да се поколебае. Мислите му, неизречени, застинаха между него и Иниго.

И така беше по-добре. Ако беше казал и другото, щеше да бъде просто жалък подлец. Нищожество, поддало се на страха си.

— Помислете, Ферн! — рече Иниго. — Въпросът е защо? Каква е причината? Може би имаме още време!

Ферн искаше да отговори, но чу как се отмести вратата. Навярно беше Лейта. Той не се обърна, докато не наложи на лицето си да се владее.

Беше наистина Лейта. Тя мина с тихи стъпки покрай тях и отиде до Холмар. Иниго втренчено и прекалено съсредоточено гледаше екраните. После каза:

— Марти, иди почивай! Надявам се, сега няма да има нещо... извънредно.

Гласът му беше фалшив и думите — също. Холмар не се помръдна. Лейта стоеше до него — една малка, спокойна жена. Тя знаеше всичко, беше ясно, че знае. И не се боеше.

„Сега! — помисли Ферн. — Каквото има да става, трябва да стане сега!“ — Беше сигурен, че чувството му не го лъже.

— Навигатор Ферн! — каза един глас.

Ферн се сепна. Бяха жълтите зеници на командния блок — те за пръв път се обръщаха към него по име. Не към Иниго или към Холмар.

— Слушам те! — каза Ферн.

Зениците проблеснаха — тънки студени пламъчета.

— Навигатор Ферн — повториха те, — долавям слаби импулси в горивната камера на вашата станция.

— Какво?

В мига, в който запита, вече разбра. Беше най-лошото.

— Импулсите се засилват — каза блокът. — По моите изчисления, предстои неуправляема реакция.

Гласът млъкна и стана тихо. Само екранът с хидрограмите бучеше. Иниго и Холмар не помръдваха. Ферн преглътна.

Това беше краят. Неуправляема реакция, която не можеха да спрат. И не можеха да се освободят от станцията, която щеше да ги взриви. Сега вече знаеха смъртта си. Точно както я беше видял Ферн във виолетовото кълбо и както я бяха видели и другите трима.

Изход нямаше. Нямаше...

Имаше. Но беше онзи, изходът на отчаянието.

— Аз ще вляза там през люка! — каза Ферн глухо. Страхуваше се гласът му да не издаде онова, което чувствуваше. А то беше отчаяние и мрачна решителност. — Някой от вас трябва да ме пренесе с танкетка до аварийния люк отвън. И ще вляза!

Погледът му премина по лицата на Иниго и Холмар. Иниго го гледаше с огромните си черни зеници. По челото на Холмар трептеше един мускул. Трептеше съвсем ненужно, защото думите бяха вече на устните му.

— Марти! — каза Лейта тихо и умолително.

Холмар се забави и това беше мигът.

— Нарещдам на всички! — чу се гласът на Иниго. — Команден блок, запомни! В танкетката под номер четири ще бъде навигаторът Иниго Рен!

И веднага продължи:

— Навигатор Холмар Ваарт — при двигателите! Навигатор Лейта Аурус — на пулта! А вие... — взря се той във Ферн — решихте ли окончателно?

— Да!

— Страхувам се, че вече това е единственият ни шанс! — каза Иниго спокойно. — И се страхувам, че е прекалено малък!

УРАГАНЪТ

От илюминатора на танкетката те го виждаха, но се стараеха да не спират погледа си на него. Защото чувствуваха, че ако по-дълго го гледат, ще се поддадат на ужаса и той ще ги парализира.

Ферн беше почти свикнал с небето на Касандра — черно с всички оттенъци: сярножълти от дима на вулканите, мътночервени и пурпурни — до изгарящите лилави сияния на светкавиците.

Сега виждаше всичко това. Но имаше и още нещо. На запад, от самия хоризонт, се беше извисила стена с цвят, какъвто той никога не бе помислял, че може да съществува. С абсолютна, поглъщаща чернота. Тя се издигаше право нагоре, рязко отделена от съседните облаци. Не беше засенчвана дори от светкавиците — те само пълзяха и се свличаха по краищата ѝ.

Стената изглеждаше неподвижна. Но тя идваше — те го чувствуваха по внезапните тласъци, които на пристъпи разтърсваха танкетката.

Долу под тях беше химиостанцията с металните си пръстени, огрени от заревото на вулканите. Тя бързо извиваше и плаваше над зъберите — бягаше от урагана. А те я следваха и дебнеха момента.

Ферн знаеше добре какво му предстои. С двете си бронирани ръце танкетката трябваше да се залови за неговата контролна станция, той самият щеше да излезе и, вкопчен в ескалатора, да отвори аварийния люк. След това да се вмъкне вътре, за да спре взрива.

В мисълта си настойчиво повтаряше всяко движение, което трябваше да направи — от мига, в който щеше да излезе, до онзи миг, когато, изправен пред аварийното табло долу, щеше да разбере дали щяха да оживеят. Всичко щеше да трае само няколко минути. Той повтаряше това като заклинание и съзнателно отбягваше мисълта за случайностите, които го чакаха през тези минути. Вече нямаше нищо друго — или щеше да успее, или това беше краят.

От време на време се улавяше, че мисли за предсказанията на кълбото и, колкото и да беше странно, те му вдъхваха някаква

увереност. Защото бяха в определен ред, а този ред не беше изпълнен досега. Не се бе повторила сцената с неговия тревожен бяг. Значи можеха да се отнасят за друго време, сега опасността да ги отминие.

Танкетката ловко се сниши, металните пръстени израснаха в илюминатора, а на екрана пред тях се появи лицето на Холмар.

— Мисля, че е добре! — каза той като присвиваше очи и поглеждаше в пулта пред себе си. — Ще удържим. Ферн може да се приготви!

Ферн беше готов. Към лекия скафандър, който беше облякъл, той трябваше само да наложи шлема.

— Слизаме! — каза в отговор Иниго.

Той беше поставил вече задачата на биоавтомата, но и сам много внимателно оглеждаше разстоянието до станцията. Пръстите му, от които сякаш изтичаше напрежение, лежаха върху аварийния пулт.

Едно слабо разтърсване — и на екрана се изправиха ръцете на танкетката, разтворени в очакване. Те се издължиха, металните им стави се извиха.

— Сега!

Второ разтърсване — бяха сграбчили контролната станция.

Ферн стоеше прав и налагаше шлема. Иниго едва тогава се обърна.

— Чувате ли ме? — запита той. Гласът му прокътна в аудиофона на шлема.

— Отлично — каза Ферн.

Искаше му се да каже още нещо, но не намираше думите. А просто може би и нямаше нужда, всичко беше убийствено ясно. Дали щяха да живеят щеше да се реши сега, в следващите няколко минути. Там — по люка, в ескалатора, в станцията, готова да се взриви.

Тръгна. Нито едно излишно движение — той като че се наблюдаваше отстрани. Вътрешната врата на люка се плъзна. Наведе се, застана в камерата. Вратата се прибра, сега трябваше да се разкрие външната врата. Беше сам. Само едно тяло, подчинено на пределно изостреното съзнание.

Вратата се разкри, но едновременно той почувствува — подът отново се разтърси — този път на едри, неравни тласъци. Нямаше вече никакво време.

Точно под него се източи ескалаторът — гъвкава метална тръба с прешлени като гигантска гъсеница. На всеки прешлен имаше по едно стъпало — всичко десет стъпала.

С две привични движения Ферн закрепил въжетата, които хващаха скафандъра за ескалатора и се вмъкна в него. Нямахше нищо необикновено, слизаше. На последното стъпало се залови, опита с тежестта си сигурността на въжетата и се надвеси над люка. Той ясно се очертаваше върху бронята, ограничен с яркочервена окръжност.

Ферн си беше наложил да извърши всичко, без да мисли за опасността — като автомат, чиито движения са точно пресметнати. И точно така, като автомат, слезе. Но когато застана на последното стъпало и се надвеси над люка, съзнанието надделя и той погледна към хоризонта.

Беше грешка — веднага го разбра. Защото страхът, потискан досега, изведнъж се изплъзна от желязната длан на волята и изпълни гърдите му. Сякаш точно над него, над станцията и танкетката, висеше и се спускаше черната стена. Непрекъснатият теменужен блясък на светкавиците рязко я отделяше от двете ѝ страни, заслепяваше очите.

Страхът изведнъж преля в едно особено примирение. Съзнанието крещеше, че трябва да се обърне, да не гледа смъртта, но мускулите просто не се подчиняваха. По-добре беше да се свърши сега, да стои така, да не мисли и да не чувства нищо.

Едно неочаквано разтърсване го извади от вцепенението му. Ескалаторът се огъваше, бронираните му прешлени се свиваха и разпускаха като в спазми, а яркочервената окръжност на люка се местеше встрани. Той не знаеше колко е стоял така — секунди или часове, но инстинктът за живот отново бе събуден.

Ръката му се протегна към двата клавиша до окръжността и ги почувствува през ръкавицата. Сега!

Люкът помръдна. И не се разкри. Само в левия му край се отвори една тънка сърповидна цепнатина. После тя бавно започна да се стеснява, докато изчезна.

Той беше пресмятал — „да“ или „не“. И беше премислил всичко именно така. Но сега едно „полу да“ му подеждува отрезвяващо като удар. Значи спасението беше тук, само на няколко крачки, а този проклет люк не желаше да се отвори!

Пръстите му трескаво започнаха да натискат двата клавиша. Знаеше, че губи секунди и минути, но това беше единственото, което му оставаше и го вършеше с неподозирано ожесточение.

След всеки натиск люкът помръдваше, раздвижваше се и цепнатината между него и бронята ставаше все по-широка.

А ескалаторът започна да се люлее застрашително. Металните му прешлени се извиваха под напора на приближаващия ураган, въжетата, с които бе хванат Ферн, се обтягаха и ръцете му не улучваха клавишите. Отворът беше все още малък.

Ферн чувствуваше с цялото си тяло през скафандъра гърчовете на ескалатора, който като жив се опитваше да се доближи до люка. Но с всеки миг това ставаше все по-трудно. Той виждаше ясно как отворът се отдалечава. Отдалечаваше се и животът. И изостави последната предпазливост, спотаена някъде из съзнанието. Просто откачи въжетата, прецени разстоянието и скочи. Ако беше размислял, нямаше да успее. Инстинктът свърши всичко. Той избра точната част от секундата. Прецени напора на стихията и напрегна мускулите. Единият му крак и ръката попаднаха в отвора, а с другата, дясната ръка, той продължаваше да натиска клавишите. Тялото му, придобило гъвкавостта на гуцер, започна да се промъква през люка.

Той едва тогава осъзна, че чува в аудиофона гласа на Иниго, който сякаш много от далеч повтаряше една и съща дума:

— ... отделям... отделям...

Гласът му се губеше в ужасен трясък — светкавиците слизаха все по-ниско. После изведнъж гръмна оглушително:

— Отделям се! Пази се, Ферн!

С последната дума въжетата, които свързваха Ферн с танкетката, изчезнаха. Изчезна и ескалаторът. Ако Ферн можеше да погледне навън, щеше да види как огромната тръба на ескалатора се изви, завъртя се, и всмукана като в невиждан въртоп, се понесе надолу.

След нея, разперила крайници като неловко насекомо, се понесе и танкетката. Тя се превърташе и отскачаше, опитваше се напразно да се задържи и все повече се سماляваше.

Но той не видя това. Рамената му се провряха през отвора и свит на кълбо, се стовари на пода. Прониза го болка, която спря дъха му.

„Жив съм!“ — беше първата мисъл.

Заобикаляше го мрак, непрекъснато разсичан от заслепяващ блясък. Подът под него се люлееше и го подхвърляше безмилостно. И с всеки тласък го удряше и тласъкът на болката.

Тя беше камшикът, който го вдигна. Като се опираше на лакти, той запълзя към аварийното табло. Ударите ставаха все по-силни, отхвърляха го към креслото или стената, но той пълзеше. Печелеше крачка, губеше я и пак пълзеше с упоритостта на побъркан. По смяната на отблясъците в полуоткрития люк и по тласъците Ферн разбра — химиостанцията летеше. След като беше влязъл тук, тя се опитваше да се отскубне от урагана. И навярно щеше да успее.

Нямаше да успее, чакаше я взривът. С тялото си той долавяше задавеното клокочене в горивната камера, трептенето, което от време на време проникваше през пода. И знаеше прекалено добре какво означава това всепроникващо трептене.

Нямаше да успее, каквото и да направеше. В интервалите между разкъсващата болка съзнанието му още се бореше. Появяваха се образи и думи, чувства и спомени за чувства. Те вече никому не бяха необходими, но се появяваха. Там беше Селена и очите ѝ меняха цвета си, идваше Териан и го докосваше по смазаното рамо, Ниланд от „Халей“ се шегуваше и разказваше как се е измъкнал от Базата. Но Ниланд беше мъртъв. Или не беше?

В един миг в спомените му изплава виолетовото кълбо — той го беше забравил. Но сега то се появи с поразяваща яснота.

И Ферн се видя бягащ по коридора на хелиостанцията след Иниго. Тогава, когато люкът не беше се открил. Даже се беше спрял и понечил да се върне. Точно така! Значи предсказанието все пак се беше изпълнило! Касандра и този път го беше измамила!

Със сладникавия и противен вкус на кръв в устата дойде яростта. Виденията го бяха излъгали! В странното смесване на времената първата сцена не беше от бъдещето, а от миналото. Тя се бе вече случила, но той, глупакът, не беше се досетил! И напразно я чакаше и се успокояваше!

А къде беше Иниго? Изпълнило ли се беше второто предсказание? Последните думи, които беше чул, не бяха страх или съжаление, а предупреждение — до него! До нещастника, който погубваше всички. И себе си.

Един ужасен тласък го претърколи по пода. Но заедно с болката, която отново го зашемети, Ферн видя или по-скоро почувствува, че този тласък го е запратил към аварийното табло. В помътеното му съзнание то се изпречи пред него, той за миг събра всички сили, всичко, което му беше останало като жив, замахна със здравата си ръка и улучи клавишите.

Биоавтоматите бяха мъртви, но механичните стави на станцията се раздвижиха — той долови това. В следващите секунди на таблото затрептя мигащата и неравна аварийна светлина.

И все пак, беше безсмислено. Рискът, на който се беше изложил, бе ненужен, защото нищо вече не можеше да се промени. В самото

аварийно табло, ниско долу, едновременно със светлината, се беше появила и една ярка оранжева цифра върху лента, пресичана от искри.

12.

Цифрата се залюля, като че се колебаеше, и се смени: 11. После — стори му се почти веднага: 10.

Само десет меридианни минути до взрива. И това беше краят. Ослепителният взрив, който щеше да разкъса хелиостанцията — Марти, Лейта и него самия. После вече нямаше да има нищо.

9.

Ставите му бяха сякаш налени с олово, в съзнанието му нямаше и една мисъл. Нямаше ли?

8.

Като че беше заобиколил някаква възможност. Но каква?

7.

Това беше, последното! Можеше да откачи станцията и сам да иде по дяволите! Той можеше да умре, а не другите! Никой не му беше виновен, че се беше домъкнал тук и беше донесъл гибелта им!

6.

Проклетото чувство за самосъхранение! Атавистичният егоизъм. Ако умирам, поне да не съм сам! А защо?

5.

Никой не му беше виновен за смазаното рамо. За саомнението, за глупавата авария. И за всичко, което беше извършил. Никой.

Затова трябваше да умре сам. Трябваше да се откачи.

4.

Той протегна здравата си ръка и натисна един след друг три клавиша. Чу как се разтвориха металните скоби, които държаха станцията за люка. В същия миг зареваха двигателите и той се вкопчи като удавник за креслото. Станцията подскочи лудо, започна да се превърта и вече нямаше горе и долу, всичко се сля. Остана само цифрата на екрана, която се задържа, прекалено дълго се задържа, докато се смени.

3.

Станцията се преобръщаше, двигателите се раздираха от рев, но той се беше впил в креслото и вече нямаше сила, която да го откъсне оттам. Искеше му се да затвори очи, за да не види края.

Сам. Поне беше отървал другите от себе си.

Тройката бясно играеше пред очите му, но не се сменяваше. Това продължи цяла вечност...

После изведнъж изчезна. Нямаше я. Остана само искрящата лента. А воят на двигателите едва доловимо намаля.

Този беше мигът, който реши всичко. Ферн закрепя от болка, отпусна се и се плъзна напред. Там, където бяха клавишите на аварийното табло. Двата вляво — за да прекрати въртенето. Двата горни — за да отмести блендата на илюминатора и да види къде е.

Беше долу и встрани от хелиостанцията, която бързо се отдалечаваше. А той самият сякаш висеше над димящите планини, прорязани от малиновочервени каньони.

Двигателите виеха, но взрив нямаше.

Някъде далеч, едва видима, хелиостанцията като че спря. Може би наистина спря, като леко поклащаше пръстените си.

Чакаше го.

А Ферн натискаше клавишите по аварийното табло и крещеше диво, като първобитен човек, проклетия на болка и тържество.

Защото Касандра беше загубила двубоя.

Предсказанията на Касандра са изучени и за тях вече съществува теория, дадена от Валдхоф и Яглицки. Според Валдхоф, има места във вселената, където съществуват светове един в друг, паралелни светове. Проникващи се взаимно и въпреки това недосегаеми, защото са в различно време. Валдхоф твърди, че събитията в тези светове са еднакви, защото причините и следствията са същите. Животът се поражда едновременно, разумът — също. И никое от разумните същества в единия свят не предполага, че наред с него, но в друго измерение на времето, живее напълно подобно същество!

Допълнителните изследвания показаха, че това явление е изключително рядко и се среща само при планети с неутронни ядра. Досега в Базата не са познати други такива планети, освен Касандра.

А Яглицки, който допълни теорията на Валдхоф, предположи, че има условия, при които някой от тези паралелни светове може да избърза, или да се забави. И че може да се осъществи допир между тях. Така се появяват виденията — предсказания. Явление от избързалия свят минава в забавения.

Но към този ефект има още едно допълнение. То се отнася до привидната неизбежност на събитията в предполагаемите паралелни светове. Допълнение, доказано от Ферн.

Че неизбежност няма. Няма предопределение. И че човек е властен да променя събитията.

Впрочем, астронавигаторът втори клас Ейлус Ферн продължава и сега да лети по контролното трасе на Вега-Орион. Само че никой не може да го накара да слезе на Касандра.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.